

Dissabte

de Josep R. Cerdà

Dissabte

Personatges:

Miquel, 32 anys.

Joan, 32 anys

Antònia, 32 anys, casada amb Pere

Maribel, 35 anys, viu amb Joan.

Pere, 37 anys, fill de Gual i germà de Miquel

Gual, uns 70 anys, pare de Miquel i Pere.

Marga, 40 anys.

1

Escena 1

Miquel, vestit d'esmòquin amb un micròfon a la mà. Cerca l'interruptor i l'encén. Pega dos tocs amb el dit a damunt el micròfon per comprovar si funciona.

Miquel: *Sí. Sí (De cop s'espanta i s'atura. Creu haver sentit algú. Deixa el micròfon i s'atraca a la vorera de l'escenari procurant no fer renou). Deies res? (No contesta ningú. Torna al centre de l'escenari i torna a pegar dos copets al micròfon, poc a poc, com si fes alguna cosa d'amagat).*

Escena 2

N'Antònia i en Joan es troben al carrer.

Joan: Ep, ep, ep. On vas tan espitada?

Antònia: Ah, hola.
Joan: Saps qui som, no?
Antònia: Sí, sí. No, és que...
Joan: No te'n recordes.
Antònia: No, sí, sí.
Joan: De la classe. No te'n recordes. De BUP.
Antònia: Sí, clar. Però és que ara no em surt...
Joan: Ja.
Antònia: El nom. No em sortia el nom. Ets en Joan.
Joan: Sí que te'n recordes. I tu ets n'Antònia.
Antònia: Sí, sí.

(Riuén).

Joan: Tens presa?
Antònia: Bé, no. De fet, no.
Joan: Com que anaves així...
Antònia: Així. Com anava?
Joan: Així de pressa.
Antònia: De pressa. No, és que anava pensant.
Joan: Ah. *(Pausa)*. Bé, i com estàs?
Antònia: Bé, bé. Molt bé, i tu?
Joan: Mira. Anar fent. T'he vist d'enfora, i...
Antònia: Ja. Jo no t'havia vist. Anava...
Joan: No, ja ho he vist, que no m'has vist.
Antònia: ... cap allà. Anava cap allà i no t'havia vist.
Joan: Ja, clar. Anaves com a...
Antònia: Pensant. Anava pensant i, mira. És que jo som molt...
Joan: Segur que no tens pressa?
Antònia: No, no. Pots pensar. M'ha sorprès que algú em cridàs.
Joan: Ja. *(Pausa)*. Quina casualitat? Eh?
Antònia: Sí, tu, eh?
Joan: Mira.
Antònia: Sí. Què fas? Tens pressa?

Joan: No, no. Pots pensar. No.

Antònia: Ah.

Joan: Passejava. Només passejava.

Antònia: Véns a qualque lloc?

Joan: Eh?

Antònia: Sí. Farem un cafè.

Joan: Ah. Bé. D'acord.

Antònia: El que passa és que no sé ara...

Joan: Per aquí...

Antònia: Ara no sé...

Joan: Anem a casa meva.

Antònia: Ah, vius per aquí? Ara vius a Palma?

Joan: Ja fa un parell d'anys, sí. I tu?

Antònia: No, jo encara visc al poble. Ara venia del campus.

Joan: Ah, estudies!

Antònia: Sí, bé. Clar. És un poc tard, no? Ho vaig deixar, però ara hi he tornat.

Joan: Però anem a ca meva i parlarem tranquil·lament.

Antònia: No és enfora?

Joan: No. Pots pensar, dona. És just aquí.

Antònia: On?

Joan: Voltant el carrer.

Antònia: Bé.

Joan: Vas com a fuita, eh?

Antònia: Sí?

Joan: Fas uns ulls.

Antònia: Sí, eh?

Joan: Estàs bé, però?

Antònia: Sí, sí. És aquest llum que fa. No m'agrada.

Escena 3

Miquel: Potser podríem començar pel principi. La història no és nova. Potser algú ja l'havia sentida. És igual. La contaré perquè, bé, ja ho entendran, explica moltes coses. Han de posar-se en situació. És estiu, un al·lot de deu anys que passa unes setmanes a ca els padrins a fora vila. Aquella calor del mes d'agost. Per la zona de Llevant. Ja m'entenen. Sembla que la terra ha de fer flamarada, eh? Bé. Després de dinar, quan tothom mira d'amagar-se de la calor, de descansar, de no fer renou. L'al·lot, emperò, és nirviós i no aguanta tant de temps sense fer res. Sense fer renou, tothom fa l'horeta, baixa les escales. S'entretén un poc pel menjador, però s'avorreix. Parteix.

Escena 4

(Pis d'en Joan)

Joan: Ja hem arribat. És aquí.
Antònia: I no hi ha ascensor?
Joan: No. T'ho hauria d'haver dit. Potser te n'haguessis afluixat, de pujar.
Antònia: No, no. Si està molt bé. L'has arreglat tu.
Joan: Més o menys. Seu. Vols prendre res?
Antònia: Si tens res fred.
Joan: Duré cervesa.

(Surt cap a la cuina. N' Antònia seu.)

Joan: Quina sorpresa, eh? Quin temps feia que no ens vèiem? Un grapat d'anys, no?
Antònia: Sí, no, no ho, jo és que no...
Joan: No te'n recordes?
Antònia: No, sí. Fa anys, sí, ja fa, ben bé...
Joan: Fa temps.
Antònia: Fa ...

Joan: Fa temps. Almenys, deu fer, dic jo..., no ho sé, no voldria ara, però potser fa...

Antònia: Quatre anys.

Joan: Potser ben bé, sí.

Antònia: Fa quatre anys.

Joan: Quatre anys, mira tu.

Antònia: Va ser a un sopar.

Joan: *(Recordant-ho de cop)* Sí, va ser aquell sopar...

Antònia: El sopar...

Joan: Aquell sopar que fèiem cada any...

Antònia: Els de la carrera...

Joan: Sí, és cert. No se'n va tornar...

Antònia: No, va ser el darrer.

Joan: Mira.

Antònia: Almenys a mi ningú...

Joan: No, no. Ni a mi...

Antònia: Jo diria que no s'ha tornat a fer.

Joan: Ah, vaja.

(Pausa).

Joan: I per què?

Antònia: No ho sé. De veres que no ho sé.

(Pausa).

Joan: Bé, i tu, com ... vull dir, què...

Antònia: Ah, no, jo no, jo... jo és que... ho vaig deixar.

Joan: Ah. *(Pausa)*. I això? Vull dir, perdona, no, si no vols no...

Antònia: No, no. Si no és cap secret.

Joan: No, és que si no m'ho vols ... no passa res

Antònia: Ho vaig deixar. No m'anava bé.

Joan: No? Jo em pensava que treies...

Antònia: No, no. Sí que m'anava bé, però...

Joan: ... que treies bones notes. Em pensava...

Antònia: No. Que feia feina amb mon pare.

Joan: Ah.

Antònia: Ho compaginava i mirava de fer-ho tot...

Joan: Ja, ja.

Antònia: Però no tenia temps per a res. I vaig dir...

Joan: Clar, ja t'entenc.

Antònia: Vaig dir, mira, o una cosa o l'altra. I ho vaig deixar.

Joan: Clar.

Antònia: També és perquè em casava...

Joan: Ah, bé, també, clar.

Antònia: Tenc una filla.

Joan: Mira.

Antònia: Però ara vull tornar-hi.

Joan: A la universitat?

Antònia: És que em queda no res...

Joan: Sí, vaja, si jo em pensava...

Antònia: Res. Amb un any...

Joan: Clar que sí.

Antònia: Però és allò que en aquell moment, no...

Joan: Cadascú té el seu, allò...

Antònia: Ara amb no res l'acabaré.

(Pausa).

Antònia: Tens un pis preciós, eh? Vius tot sol?

Joan: No.

Antònia: Ah.

Joan: Però estic molt bé. Molt tranquil

Antònia: Ah. Ja.

(Silenci).

Antònia: I tu...?

Joan: Sí?

Antònia: Què fas?

Joan: Ah, això! Sí, bé, jo faig fotos. Per a un diari. Faig de fotògraf de premsa.

Antònia: Ah, què bé!

Joan: Sí, bé. Vaig fer Belles Arts. Però no hi ha molta...

Antònia: Ja, ja m'ho imagín.

Joan: Sobretot no volia acabar fent classes...

Antònia: Clar, t'entenc.

Joan: I està bé. M'agrada.

Antònia: T'agrada, no?

Joan: Sí, sí. *(Pausa)* No és que sigui...

Antònia: Ja, ja.

Joan: ...no és l'hòstia, vull dir no és allò que diguis...

Antònia: Però està bé.

Joan: No és un gran sou, però és una feina que m'agrada.

Antònia: Ah, bé.

Silenci.

Joan: Però conta. No voldria ficar-me on no em demanen, però estàs amb en Pere, no?

Antònia: Sí, clar. Però tu com ho saps. El coneixes?

Joan: No, bé. A ell no. Però conec el seu germà. O sigui que jo sí que havia sabut coses de tu. T'he vist amb ell pels diaris, alguna vegada.

Antònia: Ens casàrem fa dos anys.

Joan: Ah. Mira.

Antònia: Sí.

Joan: Què bé.

Antònia: I tenc una filla.

Joan: Ah. *(Pausa)*. Quin temps té?

Antònia: Quinze mesos, ara.
Joan: Ah.
Antònia: Els ha fet aquesta setmana.

Pausa.

Joan: I què tal, com us va?
Antònia: Bé.
Joan: Amb en Pere, us va bé?
Antònia: Bé, bé. Sí, bé, vull dir, bé. Vaja, bé, sí, normal, no?

Escena 5

(Miquel, vestit d'esmòquin amb un micròfon a la mà)

Miquel: Parteix. Li agrada anar al pinar. Sempre juga per allà perquè mai no hi ha ningú. Allà s'asseu a una ombra. Escolta el renouer de les xigales. *(Se sent, gradualment, soroll de xigales).* Més fluixet. *(Baixa el volum de les xigales).* Ensuma la calor. Mira cap amunt i tanca un poc els ulls. No del tot. Just per aconseguir veure un tel ataronjat per on es mouen puntets negres, que fugen pels costats, encara que els vulgui seguir amb la vista. Sempre pensa com així passa això? Queda aturat. Assegut. Amb els ulls mig tancats. Escolta.
(Pausa).

Escena 6

(Mentre es vesteixen, asseguts al sofà.)

Joan: Estàs segura que era això el que volies?
Antònia: Sí. Vaja, supòs que sí.
Joan: Jo no...
Antònia: Ja ho sé, ja ho sé. He estat jo.
Joan: No és que em sàpiga greu. Però no és el meu costum.

Antònia: No, jo tampoc...

Joan: De fet mai...

Antònia: Ni jo.

Joan: Ah.

Antònia: Bé.

Joan: I doncs, per què?

Antònia: No t'ha agradat?

Joan: Sí, sí, sí. No, si jo en tenia moltes ganes. De fa anys, vull dir.

Antònia: Ja està, doncs.

Joan: Però tu, abans...

Antònia: Què?

Joan: Vull dir si abans t'agradava.

Antònia: Sí. Un poc. Bé, bastant. Però estava amb en Pere. No, amb en Biel.

Joan: En Biel, sí.

Antònia: A BUP sortia amb en Biel. No podia. Estava amb un altre.

Joan: Però encara hi estàs. I, a més, t'has casat.

Antònia: Per això.

Joan: Mai ho hagués pensat així.

Antònia: Mira. No ho vulguis complicar. En teníem ganes i ha passat. I com que ja ha passat, ja està. M'he llevat un pes del damunt i en Pere no ho sabrà mai. I tots contents.

Joan: D'acord, d'acord.

Antònia: Tens res per menjar?

Joan: Et trop molt canviada, de quan ens coneguérem.

Antònia: És que tenc una fam.

Escena 7

(Miquel, vestit d'esmòquin amb un micròfon a la mà. Se sent el renou de cigales.)

Miquel: Escolta. *(Pausa)*. Escolta. Es deixa dur per l'olor. Aquella aroma de pi, que pesa.... De cop, sent un renou. No l'escolta, no deu ser res. Segueix allà aturat, amb els ulls mig tancats. Tot el que veu és taronja. Amb algunes

ombres negres. Escolta. Aquella olor i el baf del sol li fan venir caguera. Mira arreu. No hi ha ningú, però és a un lloc obert. Sempre fa cosa. Pot passar qualsevol. Cerca una mata grossa i se n'hi va, cap a darrera. Mentre camina, escolta el cruixit de la fullaca de pi

(Entra na Maribel).

Maribel: Què fas?

Miquel: *(Sorprès).* Ah, no, no res. M'estava acabant de preparar.

Maribel: Ah.

(Pausa).

Maribel: Parlaves tot sol?

Miquel: No! Què dius, no, ca. Pots pensar. Només, només escalfava...

Maribel: Escalfaves.

Miquel: Les cordes vocals. Feia sons. Cantava. Entonava. Per escalfar les cordes vocals.

Maribel: Ja.

Miquel: Sempre ho faig.

Maribel: Ah.

(Pausa).

Maribel: Tu no cantaves.

Miquel: Què dius?

Maribel: Parlaves. Tu estaves parlant tot sol.

Miquel: Jo?

Maribel: T'he sentit.

Miquel: Que jo...?

Maribel: No estaves escalfant la veu.

Miquel: Sí que escalfava la veu.

Maribel: Bé, però no cantaves.

Miquel: Bé, d'acord. No cantava.

(Pausa).

Maribel: Què feies?

Miquel: M'inventava una història.

Maribel: Què?

Miquel: M'inventava una història. Sí.

Maribel: Una història.

Miquel: Sí. Me l'estava inventant. Ho faig sovint. De vegades. És una forma de concentrar-me, saps? Abans de sortir a cantar m'agrada fer-ho.

Maribel: I te la inventes al mateix moment?

Miquel: Sí, sí.

Maribel: Improvises.

Miquel: Si, sí. Al mateix moment. No és difícil.

Maribel: Ah.

Miquel: És un exercici. Com un altre qualsevol. I també serveix per escalfar la veu. Saps? Procur parlar com si cantàs. Projectant la veu.

Maribel: I què són, com històries d 'infants?

Miquel: No, no. Bé...

Maribel: Històries de por.

Miquel: No, no sempre...

Maribel: Com són?

Miquel: Bé, no sempre són iguals. La història et duu per allà on vol. No saps com acabarà.

Maribel: Ets ben estrany tu, eh?

Miquel: Per què?

Maribel: Inventar-se històries... Mira tu.

Miquel: Què passa? Jo trop més estrany fer ioga o respiracions. Almenys això no ho he après a un taller on et treuen els doblers.

Maribel: No, si a mi em sembla bé. Cadascú...

Miquel: Això, cadascú... Jo no em fic amb ningú.

Maribel: No, no. Tot són maneres.

Miquel: Doncs això.

Maribel: Jo no m'hi fic, eh?

(Pausa).

Maribel: Però, clar, t'he sentit, jo era allà, i clar...

Miquel: Clar.

Maribel: Però res, eh? Només és que, clar, jo sentia qualcú, xerrant fort, i he dit...

Miquel: No, si t'entenc. *(Pausa)*. Doncs ho faig sempre.

Maribel: Ah, si?

Miquel: Sempre, abans de començar.

Maribel: Mira, doncs, no t'havia sentit mai.

Miquel: És que això és molt petit.

Maribel: En dos anys no t'havia sentit mai.

Miquel: Tampoc no ho faig perquè em sentin.

Maribel: Ja, ja. Però no hagués estat estrany...

Miquel: No, no. T'ho hauria d'haver dit.

(Pausa).

Maribel: I ja havies acabat?

Miquel: No.

Maribel: T'he interromput?

Miquel: Doncs sí. Era quasi al clímax de la història.

Maribel: Em sap greu, eh? Jo no volia.

Miquel: No, no, és igual.

(Pausa).

Maribel: De què anava?

Miquel: Mira, no té cap importància. Jo no ho faig per...

Maribel: No, només és curiositat.

Miquel: Són dois. Només són històries que se m'acudeixen al moment. No tenen perquè agradar a d'altres. No les faig perquè ningú les escolti.

Maribel: No me la vols contar.

Miquel: Si no és això. El que passa que no li veig la...

Maribel: Per favor. A mi m'agrada molt escoltar històries.

Miquel: Però si ja quasi acabava. I tornar-la a repetir, no.. Ha d'inventar-se al moment.

Maribel: Clar, ja ho entenc.

Miquel: Ha de ser... així, saps? Si no, és una altra cosa.

Maribel: Ja. Doncs segueix on l'has deixada.

Miquel: Què?

Maribel: No la tornis a començar.

Miquel: Què? Però així no entendràs de què va.

Maribel: Que sí. Ja ho veuràs.

Miquel: No ho sé, eh?

Maribel: A veure, per on anaves?

Miquel: Bé, és que...

Maribel: Per on anaves? On eres quan jo he entrat.

Miquel: Un nin que té caguera i és a un pinar, cercant un lloc per amollar-la-hi

Maribel: Ah.

Miquel: Veus com és un doi? No, no t'ho contaré.

Maribel: Que sí. D'acord. No tornis a començar. Segueix des d'aquí. Jo, com si no hi fos. Tanmateix t'havia interromput. No havies acabat.

Miquel: Bé, queda't allà.

Maribel: On?

Miquel: Allà. Que no et vegi.

Maribel: D'acord. Ja hi vaig.

Miquel: *(Es pren un temps per concentrar-se).* Mentre camina, escolta el cruixit de la fullaca de pi. Darrera la mata, torna a sentir el renou. Cerca d'on ve el silenci. Mentre es gira veu, quasi sense voler, una fura. Aturada. No es mou. L'animaló, amb aquells ullons. Allà amagat. La mira i, de cop, se'n tem que el renou era aquella fura. Observa com l'animaló se li atraca, fins que, quan la té a devora, s'atura, es gira i li parla. Sí, li parla. Li demana què nom. Res, quatre banalitats per moure conversa. Quan fa una estona que xerren. Ja han comentat el calor que fa, la quantitat de turistes que hi ha enguany i tot això.

(Na Maribelriu. En Miquel la mira com a renyant-la. Ella, amb senyes, li demana disculpes i promet que no tornarà a fer renou).

Miquel: Llavors la fura es posa seriosa. Li ha de fer una revelació. Una profecia. *(Maribel és a punt de riure, però s'aguanta. En Miquel la mira, advertint-la).* Una predicció, com li vulgueu dir. L'illa s'enfonsarà dins la mar. Veig que no t'ho creus. És lògic. Ja fa bastants d'anys que va passar, això, i encara ara només ho creuen aquells que ho han viscut. Són molt pocs. Entre ells tan sols no es coneixen. Cadascú creu que ha estat l'únic. Sí, perquè va passant periòdicament. No sempre és una fura. De vegades és la verge de Lluc, o la beata. Però el que no canvia és el que diu. Sempre són les mateixes paraules. Com una maledicció. Ah, i sembla que només es refereix a aquesta illa, perquè no es té notícia de cap altra aparició fora de Mallorca. Bé, n'hi va haver una a Buenos Aires, però l'escollit era descendent de mallorquins. Una simple anècdota. La pregunta, emperò, és: què significa?

Fosc.

2

Les set del capvespre del dia següent.

Escena 1

Casa de n'Antònia i en Pere.

Antònia: Bé. Partiré. No et sap greu que no vingui?

Pere: *(Llegeix el diari).* Què? No, no, ja hi aniré jo.

Antònia: Em sap greu, eh? Però és que ja tenia previst sortir.

Pere: Tranquil·la. Si ni se'n temerà.

Antònia: Dignes-li que m'hagués agradat anar-hi.

Pere: No passis tanta pena. Au vés.

Antònia: T'he deixat sopar dins el microones.

Pere: Ah.

Antònia: Per si voleu menjar alguna cosa abans de partir.

Pere: D'acord. Li ho diré, però jo... a més, supòs que allà hi haurà menjar.

Antònia: Bé, si té gana. He avisat la cangur. Arribarà devers les vuit.

Pere: Ah.

Antònia: No et sap greu, eh?

Pere: No, no.

Antònia: On és ton pare? No ha arribat?

Pere: És amb en Miquel. No pot torbar-se molt a arribar.

Antònia: Bé. Així, me'n vaig.

Pere: Passa-t'ho bé.

Antònia: Són croquetes.

Pere: Què?

Antònia: El que t'he deixat per sopar. Croquetes de pollastre.

Pere: Ah.

Antònia: N'hi ha per tots tres. Toquen bastar.

Pere: De tota manera, a mi...

Antònia: Bé, bé, no passa res. En menges si en vols. Si no les congelaré demà.

Pere: La nina ja ha sopat?

Antònia: L'al·lota ja sap què ha de fet. Li he explicat per telèfon.

Pere: Bé, be.

Antònia: Res més?

Pere: No ho sé. No. Vaja, em sembla que no.

Escena 2

(Na Maribel arriba al pis. És el mateix que el d'en Joan. Deixa en terra dues bosses del supermercat i tira l'abric a qualsevol banda. Escolta els missatges del contestador).

Contestador: Som ta mare. Nina, no dius mai res. Mira que costa poc telefonar. Estàs bé, però? Per què em fas passar tanta de pena?

Maribel: Mamà, què ets de pesada...

Contestador: *(La veu té accent alemany)* Bon dia. Això és un missatge per a la senyoreta ... eee... Maribel. El sopar començarà a servir-se a les 21:30 hores. Per tant, convendria que abans de les 21 hores ja estàs muntat tot l'equip de so que necessitin. L'escenari ja estarà muntat des del matí. Ah, l'adreça és carretera Biniagual, km. 3 i mig. Ho veurà tot d'una. La casa es veu des del poble. Ha d'agafar la tercera entrada a la dreta després del creuament amb la carretera vella d'Artitx, la que va a Biniagual Novo. Bé, ja ens veurem allà. Gràcies. Ah, sobretot siguin puntuals. Per favor.

Na Maribel es treu la roba i entra cap al bany.

Escena 3

En Miquel, vestit amb xandall, apareix per un costat de l'escenari.

Miquel: *(Parlant amb algú que és a fora de l'escenari).* Au, fes via! Que no arribarem avui! *(Comença a córrer cap al centre de l'escenari. Apareix en Gual, també vestit d'esport i corrent).*

Gual: Saps que fas de via!

Miquel: No ho has de deixar. Mira com estàs després.

Gual: Espera. Caminam una estona.

Miquel: D'acord.

(Pausa. Caminen).

Gual: No estic bé, avui.

Miquel: I això?
Gual: No ho sé.
Miquel: Ja has tornat a discutir amb en Pere.
Gual: No, no.

(Pausa).

Miquel: I doncs.
Gual: No deu ser res. Ja em passarà.
Miquel: Jo vos veig molt bé.
Gual: Ah, sí?
Miquel: No vos fa mal res. O sí?
Gual: No, no.
Miquel: Perquè hi estau a gust amb n'Antònia i en Pere. No?
Gual: Sí, jo sí. Jo estic bé.
Miquel: M'heu entès?
Gual: Sí, sí. Estic bé.
Miquel: M'ho heu de contar tot, a mi, eh?
Gual: Clar.
Miquel: I en Pere, no és molt mal d'aguantar?
Gual: En Pere?
Miquel: El meu germà, sí. En Pere.
Gual: Ah, no.
Miquel: No?
Gual: Bé, no hi és quasi mai. El veig poc.
Miquel: Ja.
Gual: És n'Antònia que m'acompanya sempre.
Miquel: Ah, si?
Gual: Sí. Sempre se'n cuida ella.
Miquel: Bé.
Gual: O ella o una altra nina que ve de vegades.
Miquel: Una nina?
Gual: Una al·lota que se'n cuida de la petita.

Miquel: La cangur.
Gual: Li fa com a de teta.
Miquel: Sí.
Gual: És molt simpàtica, també.
Miquel: Ja.

(Silenci. Segueixen caminant).

Miquel: I quins plans hi ha per aquest cap de setmana? Heu de sortir?
Gual: Avui vespre.
Miquel: Ah.
Gual: Avui vespre és allò... què li diuen?
Miquel: No ho sé. Què li diuen?
Gual: El festival.
Miquel: El festival?
Gual: Sí. Hi he d'anar.
Miquel: Quin festival?
Gual: El final de curs.
Miquel: Ja.
Gual: De la gimnàstica. Dels tallers dels vells.
Miquel: Ah, ja. Ara ho entenc. Per què deis dels vells?
Gual: I com s'ha de dir?
Miquel: No ho sé. Dels jubilats, de la tercera edat.
Gual: No són tots vells?
Miquel: Bé, sí.
Gual: Els vells. Jo ho dic així. Jo som vell.
Miquel: No. Vós no...
Gual: Què dius?
Miquel: No, si teniu raó. Però això no vol dir...
Gual: Miquel, jo ja sé què vol dir ser vell.

(Pausa).

Miquel: I què feis, un “festival”? Com és això?

Gual: Res. Perquè ho vegin les famílies.

Miquel: Ah.

Gual: Anam tots iguals. Perquè ens regalen una camiseta. I, així, col·locats, feim...

Miquel: Com una demostració

Gual: Feim unes taules. Li diuen unes taules.

Miquel: Ah, ja.

Gual: D'exercicis. Unes taules d'exercicis.

Miquel: Ah.

Gual: Les hem hagudes d'aprendre, primer.

Miquel: Ah, sí?

Gual: A mi encara me'n falla qualcuna.

Miquel: Ja ho val.

Gual: Però no passa res, perquè hi ha el monitor davant.

Miquel: Clar.

Gual: I també si t'equivoques, amb tanta de gent.

Miquel: Clar, home. No ho nota ningú.

Gual: Primer exercicis amb els braços. Després en terra.

Miquel: En terra també?

Gual: Sí.

Miquel: I ho podeu fer?

Gual: Què vol dir si ho podem fer? Si ens deixen?

Miquel: No. Si podeu. Si no vos feis mal.

Gual: Ah, no. Bé, avui...

Miquel: Què teniu?

Gual: No ho sé. Deu ser cansament.

Miquel: I el metge?

Gual: Què?

Miquel: El metge, què hi diu?

Gual: Que sí. És el metge, que vol que faci exercicis. Jo no hi crec, amb això.

Miquel: No vos agrada?

Escena 4

Na Maribel surt del bany eixugant-se amb una tovallola. Arriba en Joan.

Joan: Ets aquí.
Maribel: Hola. Sí, però hauré de partir.
Joan: Vaja.
Maribel: Una festa.
Joan: Ja.
Maribel: I tu?
Joan: Puc quedar fins a les vuit. Després he d'anar a cobrir un acte. Serà fer quatre fotos i tornar. Avui no faré molt tard.

(Maribel surt i torna a entrar mig posant-se la roba. Es posa un vestit molt de festa, un pèl massa).

Maribel: *(Assenyala les bosses del supermercat).* He anat a comprar.
Joan: Perfecte. *(Es fixa en ell vestit).* Mira-te-la. Quan et posaràs coses així per estar amb mi?
Maribel: M'està bé o me'n pos un altre.
Joan: Està bé.
Maribel: No és massa?
Joan: No.
Maribel: Me l'en puc endur posat?
Joan: Dona, no ho sé. Per on has de passar?
Maribel: *(Se'l treu).* Ja me'l posaré allà.
Joan: Si t'està beníssim.
Maribel: Au, vés.
Joan: Estàs preciosa.
Maribel: Fes bonda, eh?

Joan: No ho sé, no ho sé. Tornaràs prest?

Maribel: No ho crec.

Escena 5

Marga espera al carrer. Arriba Antònia.

Marga: Ara ja començava a pensar si havíem quedat a una altra banda.

Antònia: No, no. Pots pensar.

Marga: Ja, però com que veia...

Antònia: Sí, perdona. És que...

Marga: No, si no passa res.

Antònia: No, però em sap greu arribar...

Marga: Que no passa res, et dic.

Antònia: No, si sempre...

Marga: Ja està. Ara ja ets aquí.

Antònia: D'acord.

Marga: Què li has dit, a en Pere?

Antònia: No res.

Marga: Què?

Antònia: No, vull dir que li he dit que partia i ja està.

Marga: No t'ha demanat on anaves?

Antònia: No, si jo li he dit.

Marga: Què li has dit?

Antònia: Que me n'anava a mirar botigues.

Marga: Ah.

Antònia: Sí, li he dit.

Marga: Li has dit així.

Antònia: Sí. Li he dit, mira, he quedat per anar a mirar botigues.

Marga: Amb mi?

Antònia: Com?

Marga: Li has dit que havies quedat amb mi.

Antònia: Sí, supòs que sí.

Marga: Com, suposes?

Antònia: Ai, no ho sé. No sé si m'ho ha demanat.

Marga: I tu no li has dit.

Antònia: No ho sé. Què té més?

Marga: No m'ho puc creure.

Antònia: Què?

Marga: Que te n'hagis oblidat.

Antònia: Com? Li havia de dir?

Marga: No. No és això. Però em sembla que és... impossible que no sàpigues si li has dit o no. O en tot cas, si no li has dit, segur que ho has fet a posta.

Antònia: Què dius?

Marga: És igual. Deixa-ho fer.

Antònia: Per què no li hauria d'haver dit?

Marga: Perquè no vols que sàpiga que ets amb mi.

Antònia: I això per què?

Marga: Com que per què?

Antònia: Per què no vull que ho sàpiga?

Marga: Perquè a ell no li agradaria.

Antònia: Ah, no?

Marga: Doncs no. Ara em diràs que et ve de nou.

Antònia: No, no em ve de nou, però són manies teves.

Marga: Ja.

Antònia: A més, si no li he dit, s'ho deu haver imaginat.

Marga: D'acord.

Antònia: A més, me'n toc els dallons, de si li agrada o no li agrada. Jo a ell no li faig els comptes.

Marga: Antònia, no pareixes tu.

Antònia: Ah, no?

(Pausa).

Antònia: M'he enredat perquè he hagut de deixar el sopar, i la nina...
Marga: Sempre estàs igual.
Antònia: Cada vegada que la deix, no ho sé.
Marga: No has de poder fer res, tu?
Antònia: Sí, ja està. No en tornarem a parlar.

Escena 6

Na Maribel parla per telèfon mentre en Joan seu mirant la televisió.

Maribel: Escolta, Miquel. Com anam. Mira, que hem de ser allà devers les set o les vuit. Jo ja duré tot l'equip, però pensa que els altaveus varen quedar dins el teu cotxe. No, no sé qui són. Uns alemanys. La casa és una passada. És una possessió restaurada. Jo, quan hi vaig anar, em pensava que era un hotel d'agroturisme, però no. Resulta que és una casa particular. I a més, no hi viuen tot l'any, crec. M'han dit que hi haurà gent important convidada. No, no, no en tenc ni idea. No em varen dir res.

Pausa.

És aquí mirant la tele. L'hauries de veure, amb els ulls fixos a la pantalla. Sembla una fura. *(Riu)*. No, no me'n fot, Miquel. Era una broma. No, és que em va fer molta gràcia. Sí, perdona, ara te'l pas. Espera. Joan!

Joan: Sí?

Maribel: En Miquel

(En Joan agafa el telèfon).

Joan: Sí, sí. Ja està tot arreglat. Les han volgut. És que a ella encara no li he contat. Bé, ja en parlarem, d'acord?

(Penja).

Maribel: Què no m'has contat?
Joan: He venut les fotos d'aquell cap de fava que vaig aplegar l'altre dia.
Maribel: Quin dia?
Joan: L'altre dia. Que en Miquel el va veure a l'hotel i em va telefonar.
Maribel: I les has venudes.
Joan: Li vaig prometre una part a en Miquel per haver-me avisat.
Maribel: Què amable!
Joan: Bé, és en Miquel, no?
Maribel: Si no el va veure ell.
Joan: Ah, no?
Maribel: No.
Joan: I qui el va veure?
Maribel: El vaig veure jo.
Joan: Tu? I per què no em telefonares tu?
Maribel: No tenc altres feines, saps?
Joan: Doncs aquestes fotos valen dos mesos de feina.
Maribel: A mi no m'hi fiquis.
Joan: Bé, però si avui veis algú, digau-m'ho.
Maribel: Però si més de la meitat ni sé qui són.
Joan: Doncs mira un poc més la televisió.
Maribel: Ala, vés!
Joan: Què li deies que pareixia? Una fura? *(Maribel se'l queda mirant)*.
Maribel: *(Després d'una pausa)*. Sí
Joan: I què és, una fura?

Escena 7

En els provadors d'uns grans magatzems, Antònia s'assaja un vestit.

Antònia: Massa estret d'aquí, no?
Marga: Jo t'ho veig bé.
Antònia: No ho sé, no m'acaba...
Marga: Però si t'està beníssim.

Antònia: Jo me'l veig massa estret.
Marga: I què vols anar, amb un sac?
Antònia: No és això, però això està fet per nines sense cul.
Marga: Però si ara es duen així.
Antònia: Jo no m'hi veig.
Marga: Vols una talla més?
Antònia: No. Si de cas me'n assajaré un altre.
Marga: Ja te n'has assajat quatre.
Antònia: Ai, que vols que et faci?
Marga: No hi pensis tant.
Antònia: Mira, saps què? Res. Ho deixam per un altre dia.

(Es treu el vestit i es vesteix).

Marga: Al final no te'l compraràs.
Antònia: És que avui no tenc el dia.
Marga: Has estat tu que has dit de venir.
Antònia: No, si quan t'he telefonat sí que en tenia ganes.
Marga: I doncs.
Antònia: Ha estat després, que hi he pensat.
Marga: Per cert, quedaràs a sopar?
Antònia: Ai. No ho sé. No sé què dirà.
Marga: Si avui és dissabte. Torna a haver-hi futbol. Ni se'n temerà.
Antònia: No sé si tendré massa gana.
Marga: Què té més! O sortim.
Antònia: Bé, d'acord. Però hauré de telefonar.
Marga: Doncs telefona.
Antònia: No passis pena. Que sí. T'he dit que sí. A més, ja deu haver arribat la cangur. No, si avui ell és a veure la festa aquella de son pare. Ha quedat amb el seu germà que en Pere l'acompanyaria. En principi hi havia d'anar en Miquel, però li ha sortit no sé quina feina. Però telefonaré, perquè no li he dit quan arribaria i no sé si ell farà molt tard o no. Eh? El telefonaré des de ca teva si es fa tard.

Marga: Doncs, au. Cap problema.
Antònia: A ca teva, doncs.
Marga: Comanarem menjar.
Antònia: D'aquell que engreixa.
Marga: D'acord.
Antònia: I triaré jo.

Escena 8

En Miquel penja el seu mòbil.

Gual: Tens feina.
Miquel: Sí. I quan n'hi ha, no pots dir que no.
Gual: Així no vendràs.
Miquel: No, però ja vos ho havia dit.
Gual: Ah, sí?
Miquel: Si.
Gual: I no vendràs?
Miquel: No puc. Però no m'heu dit que en Pere vos acompanyarà?
Gual: Sí, sí. Ell ha dit que vendria.
Miquel: Em sap greu, però és que no puc.
Gual: Ja, ja. Tu fes el que hakis de fer.
Miquel: Mon pare...
Gual: Sí?
Miquel: De veres que estau bé?
Gual: Sí, sí. No passis pena per mi.
Miquel: Si hi ha res que trobeu... del meu germà... No ho sé... no sé ara perquè dic això. Bé, vull dir que
Gual: Què vols dir?
Miquel: Vull dir que ja ho sé, que jo noestic amb vós tant com voldria, però és que...
Gual: Deixa-ho fer. Jo no t'he dit...
Miquel: Ja, ja ho sé que no heu dit...

Gual: ...res d'això. Jo no ho he dit.
Miquel: Ja, però ho dic jo. Vull dir que la feina, ja ho sabeu, la feina que faig és un poc...
Gual: Ja ho sé. No t'has de disculpar.
Miquel: A partir del mes que ve...
Gual: Ja ho sé.
Miquel: El mes que ve ja acap.
Gual: Que no passa res. Jo, amb en Pere i n'Antònia estic bé.
Miquel: Ja.

(Pausa).

Miquel: Són un poc...
Gual: Sí.
Miquel: Un poc...
Gual: Són així com són, però bé...
Miquel: Hi estau bé, amb ells.
Gual: Sí, clar. Si no t'ho diria.
Miquel: No voldria que callàssiu perquè sabeu que jo ara tanmateix...
Gual: No. Tranquil. Que no.
Miquel: Bé. D'acord

(Pausa).

Miquel: I això de l'exhibició, què?
Gual: Què vols dir?
Miquel: En teniu ganes, d'anar-hi?
Gual: *(Pensa abans de contestar).* Supòs que sí. Hi haurà tothom.
Miquel: Què vol dir tothom?
Gual: Tothom, els de l'associació, el batle...
Miquel: I trobau que fa falta?
Gual: Què?
Miquel: Fer una demostració. Com, no ho sé, és que sembla...

Gual: Què?

Miquel: No ho sé, però em sembla, em fa la impressió..., això d'una exhibició..., pareix més com una cosa d'infants.

Gual: No, no.

Miquel: D'infants petits. No vos ho prengueu malament, eh?

Gual: No, pots pensar.

Miquel: Com si... bé, no ho sé.

Gual: No. Ens tracten molt bé.

Miquel: Perquè sembla que sigui més pels que miren que no perquè en tengueu ganes, no sé si m'explic.

Gual: Ens donen berenar. Ho fan per nosaltres.

Miquel: Com si volguessin dir, mirau què els feim fer, pobrets, no ho sé, no em faceu molt de cas.

Gual: Bé, jo no ho havia pensat. No ho sé. Ara no ho sé.

Escena 9

Maribel: Hauré de partir si no vull arribar tard.

Joan: És enfora?

Maribel: Així mateix. Hi ha quasi una hora.

Joan: Ah.

Maribel: Has de ficar-te per un caminó. No és enfora, però la carretera...

Joan: Ja.

Maribel: Vaja, que hauria de partir.

Joan: Bé. Passa-t'ho be.

Maribel: Estàs molt graciós, tu, avui.

Joan: Què passa?

Maribel: Com, que què passa? Com si hi anàs per gust.

Joan: No és una festa?

Maribel: És una feina.

Joan: No és una festa?

Maribel: És una festa, però jo hi vaig a fer feina. No hi estic convidada. Vaig a cantar.

Joan: Però no t'ho prenguis així. És millor fer feina a festes que a una altra banda.

Maribel: No cal que m'animis. Jo sé que hi he d'anar. Ja està.

Joan: Bé, no t'enfadis.

Maribel: No m'enfat. Però és que sembla que no ho vegis que vaig a fer feina.

Joan: No cal que t'ho prenguis així.

Maribel: Com m'ho prenc?

Joan: Si ja t'ho prens així...

Maribel: M'ho prenc com una feina.

Joan: Ja, però hi ha moltes maneres de prendre-ho.

Maribel: Ah, sí?

Joan: Vull dir que totes les feines tenen la seva...

Maribel: La seva què?

Joan: El seu punt. La seva gràcia.

Maribel: Joan. Avui no tenc el dia.

Joan: Doncs per això t'ho dic.

Maribel: Què?

Joan: Perquè no et pensis que ets una desgraciada només perquè has...

Maribel: Només perquè he acabat una carrera i m'he de guanyar les sopes fent música d'hotel.

Joan: Fent una feina creativa. Mira-ho així.

Maribel: Joan. Deixa-ho fer. A més he de partir.

Joan: Avui no estàs gaire...

Maribel: No. No estic gaire de cap manera.

Joan: Bé. No cal que t'ho prenguis així.

Maribel: Sempre ets tu.

Joan: Jo què?

Maribel: Ets tu que sempre treu el tema. Jo no m'ho prenc de cap manera

Joan: D'acord.

Maribel: Sempre ets tu.

Escena 10

(Pis de na Marga. Mengen una pizza).

Antònia: Ho veus? Al final no he comprat res.

Marga: No, si a tu quan et pega una vena.

Antònia: Què vols dir?

Marga: Que a comprar s'hi ha d'anar mentalitzada. Si tens un dia així, és millor no anar-hi, perquè després...

Antònia: No passa res. Ja hi aniré un altre dia.

Marga: Jo no ho sé fer, això.

Antònia: No passa res.

Marga: Mires, i t'emproves roba i tot per no comprar res.

Antònia: Tot distreu.

Marga: Res no et va bé i acabes deprimida.

Marga: No, bé. Res, és que no m'agrada

Antònia: Què?

Marga: Això. Provar-me moltes coses i no comprar res.

Antònia: No passa res.

Marga: Ja, bé, però no m'agrada. No, si jo en el teu cas estaria igual. La nina, i en Pere...

(Pausa)

Antònia: Jo no estic deprimida. *(Pausa. Es miren).* Jo no estic deprimida. Qui t'ho ha dit això?

Marga: No, ningú. Que qui m'ho ha dit? Per què dius això?

Antònia: Jo no ho dit. Jo no he dit que estigui deprimida

Marga: Ja, ja.

Antònia: Per què ho dius, si no ho he dit.

Marga: No, si no...

Antònia: Si no t'ho ha dit ningú. A què ve això?

Marga: A res. Era una manera de parlar.

Antònia: Per què et fiques amb jo?

Marga: Antònia, era una manera...

Antònia: Per què t'has de ficar... Jo em fic amb tu?

Marga: Que no és res, no volia dir res.

Antònia: Sempre estàs igual.

Marga: Igual? Què dius? Per què t'has picat, ara?

Antònia: Quina puta mania de no deixar.... Que t'he dit res, jo, de tu?

Marga: Que no, mira, no m'has entès.

Antònia: Vés si t'he entès.

Marga: No, no és ver.

Antònia: A mi hi ha coses de la teva vida que no em fan gens d'enveja, i no t'ho vaig dient, així.

Marga: Però, Antònia...

Antònia: Deixa'm fer. Punyetes, és que...

Marga: Que no he volgut dir...

Antònia: Precisament, precisament, amb la nina i en Pere...

Marga: Però no t'ho has de prendre...

Antònia: És ver, no tenc, no tenim tant de temps per veure'ns, però precisament...

Marga: Estàs fent una muntanya de...

Antònia: Un dia que ens veim i tu et dediques a tirar-me en cara...

Marga: Jo no t'estic tirant res....

Antònia: Tu, mira que estàs tota sola. I no crec que t'agradi. I jo no t'ho vaig dient.

Escena 11

Vestuari d'un polisportiu. Gual, seu a un banc, vestit amb calçons curts i calçat esportiu. Se sent, en off una veu inintel·ligible que prové d'uns altaveus enumerant noms amb entonació eufòrica. Gual, escolta en silenci. Al cap d'una estona entra un altre home, en Pere, de 37 anys, amb vestit i corbata.

Pere: *(En veure en Gual). Ah, sou aquí. Au vengà. Estan per vós. (Comença a sortir. En veure que no el segueix, s'atura). Au, vengà. Que ja han començat. (Gual el mira sense dir res.) No. No m'ho fareu, això.*

Escena 12

- Antònia:** És que sentir segons què
- Marga:** Bé. D'acord. Tranquil·la.
- Antònia:** Sentir segons què...
- Marga:** Ja.
- Antònia:** Em posa nirviosa. Però perdona.
- Marga:** Que no, que no és res.
- Antònia:** No t'has enfadat, no?
- Marga:** Pots pensar.
- Antònia:** Perquè només ho dic per dir, saps? Com si jo n'estàs molt contenta, de tot el que ja no puc fer.
- Marga:** Vols beure res?
- Antònia:** Sí. Whisqui.
- Marga:** Doncs venga. Jo també en prendré. Amb gel?
- Antònia:** No. Sense res.

Marga surt i torna a entrar amb dos tassons de whisqui.

- Marga:** Jo tampoc no volia...
- Antònia:** Deixa-ho fer. Si tens raó.
- Marga:** No, no tampoc. Cadascú...
- Antònia:** Què?
- Marga:** Cadascú tria el que creu que li ha de donar més...
- Antònia:** Exacte. Creu. Creus que les coses seran d'una manera.
- Marga:** I no ho són?
- Antònia:** No.

(Pausa).

- Marga:** Què vols dir, que tu i en Pere...?

Antònia: No és que les coses no vagin bé, saps?

Marga: Ah.

Antònia: No és això. No. Pots pensar. Va bé.

Marga: Sí.

Antònia: Va tot molt bé. No em puc queixar.

Marga: Ja.

Antònia: Estam bé.

Marga: Però...

Antònia: Però no és el que tu t'esperaves.

Marga: Ja.

Antònia: Ell no és quasi mai a casa...

Marga: És normal. La feina que té...

Antònia: Ja. Ja ho sé. No és culpa seva.

Marga: I quan us casàreu tu ja sabies que podia ser...

Antònia: Què?

Marga: Que li donassin un càrrec.

Antònia: Ja, però no em pensava...

Marga: Amb la feinada que feia dins el partit.

Antònia: Sí, si això jo ja ho sabia...

Marga: I amb l'edat que tenia. Poca gent jove que hi ha...

Antònia: No et pensis. Hi ha molta gent.

Marga: Molta gent què?

Antònia: Molta gent jove, afiliats de per tot.

Marga: Bé però...

Antònia: De les bases del partit, dels pobles. Ara sí, hi ha molta.... Abans no eh?, però ara sí, molta de gent.

Marga: Ah, si?

Antònia: Sí. Gent n'hi ha.

Marga: Però això no vol dir que ...

Antònia: Si, ja, ja.

Marga: ...que siguin capaços...

Antònia: Clar. És això.

Marga: ...d'assumir responsabilitats. D'acceptar la pressió que suposa...

Antònia: Ja.
Marga: Tenir un càrrec. Rebre crítiques constantment.
Antònia: Jo només és que...
Marga: Què?
Antònia: Em pensava que li tocava més tard.
Marga: Més tard.
Antònia: Sí. Que tendríem almenys uns anys...
Marga: Però Antònia. En la política ...
Antònia: Ja, ja ho sé.
Marga: Les coses van així.
Antònia: Sí, ja. Ara ja ho sé.

(Pausa).

Marga: Però, bé, tan malament ho passau...
Antònia: No. Ell no. Ell és feliç.
Marga: Ja.
Antònia: Per a ell és fantàstic.
Marga: Ja.

Escena 13

Vestuari d'un polisportiu. Veus en off que criden per una altaveus. Aplaudiments. En Gual i en Pere , seuen a una banqueta.

Gual: I la meva filla?
Pere: Quina filla?
Gual: N'Antònia.
Pere: N'Antònia no és filla vostra. És la vostra nora, és la meva dona.
Gual: Ah.
Pere: No és filla vostra. La vostra filla viu molt... Què vos he d'anar a explicar.
No en teniu cap de filla. N'Antònia no és la vostra filla. És la meva dona.

Gual: Ella sempre està per mi.
Pere: Perquè ara viviu a ca nostra. Amb nosaltres.
Gual: Com així no és aquí?
Pere: No ha vingut. No podia venir.
Gual: Ah.
Pere: Havia d'anar a comprar.
Gual: Com així no és aquí?
Pere: Vos ho acap de dir. No podia venir.
Gual: No ha vingut?
Pere: No.
Gual: No ha vingut.
Pere: Però he vingut jo.
Gual: I no vendrà?
Pere: No.

(Pausa)

Gual: Li ha passat res?
Pere: Pots pensar. Però no podia venir.

(Pausa).

Pere: M'heu de dir res?
Gual: *(Molt tranquil).* No.
Pere: Tot això no em fa gens de gràcia. No sé perquè ho feis.
Gual: *(El mira i somriu).* No...
Pere: Per què m'ho feis, això?

Escena 14

Entra en Miquel, carregant un altaveu.

Maribel: Ah, ja eres aquí.

Miquel: Sí, fa una estona que he arribat. (*Assenyalant l'altaveu*). L'altre ja és a l'escenari.

Maribel: D'acord.

Miquel: T'has de vestir.

Maribel: Encara és prest.

Miquel: (*Mira el rellotge*). Sí

Maribel: Ja està quasi tot muntat

Miquel: Ja, ja ho he vist.

Maribel: M'he ficat per aquí per xafardejar.

Miquel: Aha.

Maribel: És enorme, aquesta casa.

Miquel: Sí.

Maribel: I és només d'una persona. Un alemany.

Miquel: Ja. M'ho has dit per telèfon.

Maribel: O això és el m'han dit.

Miquel: Ja.

Maribel: Jo em pensava, deu ser d'una empresa d'aquestes grans, deia jo, que potser ara la lloga, o ara la fa servir per congressos seus o sopars de clients, jo que sé.

Miquel: Seria més lògic.

Maribel: N'hi ha que ho fan, això.

Miquel: Sí, sí, ja ho sé.

Maribel: Aquest tio ni deu saber el que té.

Miquel: Vés a saber d'on surten, els doblers.

Maribel: N'hi ha moltes, així.

Miquel: Potser ni l'ha vista.

Maribel: No. Això no. No ho crec. Pertot han fet...

Miquel: Potser hi té algú encarregat.

Maribel: Sí, potser.

(*Pausa*).

Maribel: Pertot han fet obra. Han restaurat la façana, els jardins, els excusats són tots nous.

Miquel: Són nous?

Maribel: Però d'estil antic. Tots els grifons i els accessoris...

Miquel: Ah, ja. D'aquests com de coure.

Maribel: Sí, d'aquests així com d'estil antic.

Miquel: Quina passada.

Maribel: T'agraden, així d'estil antic?

Miquel: Bé, no ho sé. Segons la casa...

Maribel: A mi no. Gens. (*Pausa*). Però són molt cars.

Miquel: Tens raó. A mi, crec que tampoc

Maribel: No, eh?

Miquel: No, tens raó, no m'agraden.

Maribel: Fan com a de...

Miquel: Com a de nou ric.

Maribel: Això.

Miquel: No. No m'agraden gens. Però la gent els posa.

Maribel: Sí.

(*Pausa*).

Maribel: I els jardins? Els has vist.

Miquel: Sí, sí. He passat per davant la piscina i tot.

Maribel: És massa, eh? Així com si fos un safareig.

Miquel: I no és de ningú famós?

Maribel: M'han dit que no. Que és un empresari, però no és un nom així conegut. Potser a Alemanya.

Miquel: Sí, segur que sí. No crec que algú així pugui passar desapercebut.

Maribel: Ja pot ser.

Miquel: El que passa és que aquesta gent s'amaga.

Maribel: Sí.

Miquel: No volen que els coneguin.

Maribel: Sí.

Miquel: Però segur que allà deu ser conegut. Aquest ha de ser qualcú.

Maribel: Sí, si. Segur, vaja.

(Pausa).

Miquel: Has provat els micros?

Maribel: Si no tenia els bafles. Com vols que provàs els micros?

Miquel: Clar, tens raó.

Maribel: No podia.

Miquel: Sí, si. Els tenia jo, no hi pensava.

Maribel: Però ara hi podem anar, si vols.

Miquel: Sí. *(Pausa)*. Si de cas en tenir-ho llest ja seguirem mirant per aquí.

Maribel: Sí. Millor deixar-ho tot preparat amb temps.

Miquel: Sí. *(Pausa)*. Millor.

Escena 15

Antònia: Ell ara està bé així com està.

Marga: Ja.

Antònia: A ell li encanta això.

Marga: Clar.

Antònia: Ell està molt bé, ara.

Marga: I tu?

Antònia: Jo què?

Marga: No hi estàs?

Antònia: Sí, clar. Ja t'ho he dit

Marga: Doncs a mi m'ha semblat que ho deies com a ...

Antònia: Com a què?

Marga: Com a decebuda, com a cansada.

Antònia: No. Jo ho duc bé.

Marga: Sí?

Antònia: Sí, sí. Bé, vaja, sí, que molt bé. (*Pausa*). Però, clar, amb tu,... vull dir que amb tu puc parlar i dir les coses. Però no vol dir que sigui res important. No, si les coses van bé.

Marga: A ell li van bé.

Antònia: Sí, molt bé.

Marga: I tu no hi tens res a dir?

Antònia: De què?

Marga: De tot això.

Antònia: Com, res a dir?

Marga: Tu només pots acceptar-ho i res més.

Antònia: No, no és això. Jo hi estic d'acord. Ho hem parlat.

Marga: I tu t'aguantas, no?

Antònia: Tampoc és això. Només és que ... de vegades...

Marga: De vegades, què?

Antònia: Això, que de vegades...

Marga: T'empenyes...

Antònia: No, no estic enfadada. Si tots dos... vull dir que hi estam d'acord.

Marga: Doncs així, què?

Antònia: De vegades, només és que de vegades em sent un poc tota sola.

Marga: Només.

Antònia: Però vaja, no és que em sàpiga greu.

Marga: Ah, no?

Antònia: Bé, vull dir que això és temporal.

Marga: Què vol dir, temporal?

Antònia: Que només seran uns anys.

Marga: Ja.

Antònia: Només uns anys i després ja està.

Marga: No t'entenc.

Antònia: Perquè tu no ho has passat.

Marga: Ja.

Antònia: No, no t'enfadis. No ho dic per ... Vull dir que jo, abans, tampoc no m'hagués imaginat que les coses... Però amb el temps, entens les coses.

Marga: Perdona, però no sé si la qüestió és aquesta.

Antònia: Quina qüestió?

Marga: Jo no crec que sigui qüestió d'entendre res.

Antònia: És només, amb el temps...

Marga: No es tracta d'entendre res.

Antònia: No. Es tracta de veure-ho.

Marga: És només qüestió...

Antònia: Quan t'hi trobes, ho veus.

Marga: És només qüestió de renunciar. De tirar la tovallola. Crec jo, vaja.

(Pausa).

Antònia: No, no és això.

Marga: No es tracta d'entendre res, ni de veure res. Tu parles d'avesar-se. D'acostumar-se a una situació.

Antònia: No és això, t'he dit.

Marga: Encara que no t'agradi. A tu et deu semblar que has de passar per això. Que no pots fer-hi res. I per això ho acceptes. No és res més que això.

Antònia: No sé perquè t'ho cont.

Marga: Clar, és millor no haver de sentir segons què. Que no t'ho diguin a la...

Antònia: I a tu, clar, això no et passa.

Marga: Què? A mi?

Antònia: Sí, a tu.

Marga: Què dius ara? No t'entenc. No sé perquè ho dius això.

Antònia: Tu t'imaginaves així?

Marga: Què?

Antònia: Fa uns anys. Fa deu anys, per exemple, t'imaginaves així?

Marga: Així com? Com em veus tu? A què et refereixes?

Antònia: Quan te n'anares a estudiar a fora. T'imaginaves que acabaries una altra vegada aquí?

Marga: Què té de dolent, aquí?

Antònia: T'ho he d'explicar? Eres tu que tot ho veies dolent, aquí. T'ho he de recordar?

Marga: D'acord, ja veig per on vas.

Antònia: Jo no crec haver enganyat a ningú. Jo sabia el que volia. I no me'n penedesc. Jo he fet el que volia fer. Només t'estava explicant com em sent de vegades. Perquè em pensava que podia. Em pensava que podia explicar-te aquestes coses sense que em mirassis com si...

Marga: A qui he enganyat, jo?

Escena 16

Pere: Jo ... quina paciència, déu meu. A veure. Per què no voleu sortir?

Gual: Sortir? On?

Pere: A la pista. Hem vingut per això. Per sortir a fer l'exhibició.

Gual: Ja.

(Pausa).

Pere: Au, venga.

Gual: Quants d'anys tens ara, Pere?

Pere: A què ve això ara? Amb què sortiu, ara?

Gual: Quants d'anys tens? És que no me'n record.

Pere: De què voleu parlar?

Gual: Quaranta, ja? O encara no arriba.

Pere: Trenta-set.

Gual: Trenta-set.

Pere: Trenta-set, sí.

Gual: No m'havia fet molt enfora.

Pere: No. Però encara no...

Gual: No, ja. Encara no.

(Pausa).

Pere: A què ve això ara?

Gual: Has canviat tant.

Pere: Canviat? Què deis?

Gual: Molt.

Pere: Què deis? Clar que he canviat. Canviat des de quan? Les persones creixen, els fills creixen, mon pare. Tots tornam vells.

Gual: No és tornar vells.

Pere: Què?

Gual: Canviar és una cosa i tornar vells n'és una altra. Jo el que deia és que tu has canviat molt.

Pere: Ja.

Gual: I tu no ets vell.

Pere: Aha.

Gual: Jo som vell.

Pere: Què voleu dir, canviar? No m'heu vist sempre així?

Gual: Així com ara? No. Així com ara no t'hi havia vist mai.

Pere: Així com ara?

Gual: Nirviós. Enfadat.

Pere: Jo no estic enfadat.

Gual: Perquè has hagut d'acompanyar ton pare.

Pere: No estic enfadat. Jo no...

Gual: Sí que ho estàs.

Pere: No estic enfadat. No em sap greu haver-vos acompanyat. Només és que no sé per què no voleu...

Gual: Ves si t'enfades. Estàs enfadat.

Pere: Per què no heu volgut sortir? Per què m'heu fet acompanyar-vos i després em feis això?

Gual: De vegades hi ha coses més importants.

Pere: Més importants? Més importants que què?

Gual: Pensar. En com has canviat. I veure si t'enfadaves.

Pere: Què voleu? Què voleu exactament? Tot això m'ho feis per alguna cosa. Què m'heu de dir. Xerrau clar.

Gual: Em sembla que ho estic fent.

Pere: Ah, sí? I què m'heu dit?

Gual: Has canviat.

Pere: Ja.

(Pausa).

Pere: Mirau. No podem quedar aquí. Heu de sortir. Tothom ja és a la pista i començaran. Ja em direu com ho explicaré jo això. Perquè jo també hauré de sortir després.

Gual: Ah, sí?

Pere: Sí.

Gual: A què fer?

Pere: A donar els diplomes. He d'estar allà per la foto i per donar els diplomes. Mecagondéu. Feis el favor de sortir.

(Pausa).

Gual: No és per acompanyar-me, que has vengut.

Pere: Clar que sí. Ara què deis?

Gual: Tanmateix havies de venir.

(Pausa).

Gual: Veus com has canviat?

Pere: Però què deis? Què putes deis?

Gual: Posa't tranquil, Pere. No importa que em cridis.

Pere: És que em feis perdre la paciència. No sé què teniu ara.

Gual: Abans no eres així.

Pere: No era així? Com no era?

Gual: Mala persona.

Pere: Mon pare? Què deis?

Gual: Abans no cridaves.

Pere: Perdeu el cap.

Gual: Quan estudiaves...

Pere: Amb què em sortiu ara? A veure.

Gual: Quan eres més jove...

Pere: Què li ha pegat, ara? Déu meu.

Gual: Quan anaves a reunions, a organitzar coses per defensar...

Pere: Això també ho faig ara.

Gual: No, no és el mateix.

Pere: Ara faig el mateix que abans. Quan estudiava vaig començar a militar en un partit

Gual: Però no era aquest d'ara.

Pere: No, no era el d'ara. Però és que aquell no va guanyar mai res. Ara ja no sé ni si existeix.

Gual: Veus com tu has canviat?

Pere: Per fer el mateix.

Gual: El mateix.

Pere: Per defensar el mateix.

Gual: No.

Pere: Clar que sí.

Gual: Pots pensar. Si basta veure't.

Pere: Mirau. No sé perquè perd el temps parlant amb vós. Vos estic intentant explicar coses que tanmateix no enteneu. Feis cadúfols.

Gual: Abans no m'havies cridat mai.

Pere: Abans.

Gual: Quan eres més jove.

Pere: Ja.

Gual: Quan tothom deia que eres un radical.

Pere: Què?

Gual: Tothom ho deia. Però no cridaves. No cridaves a ton pare ni li deies que feia cadúfols.

(Pausa).

Pere: Jo no volia cridar-vos. Tot ho heu començat vós amb això de no voler sortir. I encara no m'he explicat perquè.

Gual: D'acord. Ja surt.

Pere: Eh?

Gual: Au, venga. Que aviat seran a la meitat.

Pere: Però i ara, això per què?

Gual: Pere, jo no dic que siguis mala persona.

Pere: Sí que ho heu dit. Jo ho he sentit. Que vos he fet res, jo?

Gual: No, no és...

Pere: Sí que ho heu dit.

Gual: Bé, doncs no ho volia dir. Em sap greu.

Pere: Ho heu dit.

Gual: El que volia dir és que no pareixes el mateix fill que tenia abans.

Pere: Les persones canvien.

Gual: Ja. Ja ho sé. Però a mi em sap greu.

Pere: No sempre podem tenir content a tothom.

Gual: Sí. Bé. Ja està. *(Pausa)*. Ja està.

(Pausa).

Pere: No heu de fer un pixo, abans de sortir?

Gual: Sí. Ara hi vaig.

(Comença a caminar. S'atura. Pausa).

Pere: Què teniu ara?

Gual: N'Antònia, ha de venir a cercar-nos, no?

Escena 17

Antònia: Jo no he dit que hakis enganyat ningú.

Marga: Sí que ho has dit.

Antònia: No. No he dit això. He dit que a mi, a mi, no em pots acusar d'haver renunciat a res, perquè jo no he presumit mai de voler canviar el món.

Marga: I jo sí. Sembla que no te'n recordis del que deies fa uns anys.

Marga: Què deia?

Antònia: No res, deixa-ho fer.

Marga: Què vol dir, deixa-ho fer? Digues-ho.

Antònia: Mira, jo, no... no vull parlar d'això. Només és que no vull que et fiquis amb mi.

Marga: Jo sí que he canviat, vols dir, no?

Antònia: Deixa-ho fer. No serveix de res, parlar d'això.

Marga: Però tu has començat.

Antònia: Només et deman que no em jutgis. Cadascú duu la vida que ha triat, no?.

(Pausa).

Marga: I tu has triat resignar-te.

Antònia: Què dius? De cap...

Marga: D'acord. Resignar-se no. Però tu ho acceptes. No? Vull dir, hi estàs d'acord. No estàs malament, tu ho has dit.

Antònia: No, no estic mala...

Marga: Veus? A tu et va bé la situació i tot el que vulguis, però tu t'avorreixes.

Antònia: No.

Marga: Però si no fas res en tot lo dia.

Antònia: Què vols dir, no faig res? Estic estudiant. Estic acabant la carrera.

Marga: Ah, sí?

Antònia: Sí. L'havia deixat, per fer feina, fa temps. I ara hi he tornat. M'encanta estudiar. I ara ho puc fer. A la fi.

Marga: Vols dir que no és a l'inrevés?

Antònia: Com, a l'inrevés?

Marga: Que precisament estudies per fer alguna cosa.

Antònia: No. Ho faig perquè vull. Si volgués tenir feines, me'n cuidaria de la nina.

Marga: I no ho fas?

Antònia: La duc a l'escoleta. Què vols que l'aguanti tot lo dia. Ja la veig els horabaixes.

Silenci.

Antònia: Em sembla, perdona que t'ho digui, que t'has fet una idea massa simple de la meva vida. Em pensava que et podia parlar amb confiança, però ara veig que no entens res del que t'estic explicant.

Marga: No sé perquè ho dius.

Antònia: Tu estàs convençuda que jo som una rica desenfeinada que cerca coses per ocupar el temps. Una dona dependent que només pot presumir de l'home que té. De veres em veus així? Tan poc ens hem vist durant aquests anys com perquè t'hagis fet aquesta idea de mi? O és que sempre m'has vist així? Quan estudiàvem ja t'imaginaves que aquest era el meu objectiu?

Marga: I no és així?

Antònia: No. En absolut.

Marga: Ah no?

Antònia: No. I a més no crec que em puguis parlar així. Qui putes ets tu per jutjar-me? Tu tens principis, clar. I de què t'han servit? Es pot saber què has fet tu, a més de quedar tota sola?

Marga: Jo no t'estava jutjant.

Antònia: No, clar. Deu ser per això que només parlam de mi. De la teva vida, com que és perfecta, com que no tens problemes, és millor no parlar-ne. Jo almenys no me n'amac, del que som i del que faig. I si et puc contar com em sent i el que em passa, és perquè no me n'empegueesc. Jo potser som el que vulguis, però jo ho assumec.

Marga: No sé perquè em dius això.

Antònia: Clar que ho saps.

(Pausa).

Marga: *(S'aixeca).* Vols beure res més?

Antònia: Què dius! No, no. Ara no. Millor que no.

(Pausa).

Marga: Ets una porca.

Antònia: Eh?

Marga: Si. Ho has fet bé.

Antònia: Què? Què he fet bé?

Marga: Sortir-te amb la teva. Tu ets de les que sempre guanyen.

Antònia: No sé perquè ho dius, això.

Marga: Clar que ho saps. Clar que sí.

(Pausa).

Antònia: Bé, d'acord. Potser sí. I per això som una porca? *(Pausa).* No vull barallar-me amb tu.

Marga: Jo tampoc.

Antònia: Però és que d'ençà que has tornat...

Marga: Què?

Antònia: No ho sé, però sembla que no puguem... abans, encara que fóssim molt diferents, encara que pensàssim diferent...

Marga: Sí.

Antònia: Em sembla que les coses no són iguals.

Marga: Clar.

Antònia: No és el mateix.

Marga: I et sorprèn.

Antònia: Sí.

Marga: Ah, sí? Vaja, jo et feia...

Antònia: No. No em sorprèn. No és que no m'ho esperàs, vull dir. Però, és que...

Marga: No t'agrada.

Antònia: No.

Marga: Bé, a mi tampoc. Pots estar segura. A mi tampoc.

Antònia: Ja.

Marga: No m'agrada gens.

Antònia: Ja, ja.

Marga: Bé, no importa fer-ne cap drama, d'això.

Antònia: No, no. Jo no volia...

Marga: Les coses no sempre...

Antònia: No, no sempre...

Marga: ... són com voldríem.

Antònia: Clar.

(Pausa).

Antònia: Mira.

Marga: Què.

Antònia: Una cosa.

Marga: Sí

Antònia: T'he de contar una cosa.

Marga: Ah, sí?

Antònia: Ja t'avís que et vendrà de nou

Marga: A mi.

Antònia: Sí, segur. Ni t'ho imagines. És que no t'ho imagines.

Marga: D'acord. D'acord.

Antònia: Ni t'ho imagines. No sé si t'ho he de contar.

Marga: Per què? Explica-m'ho.

Antònia: No ho sé. És que... Tu..., tu tens una idea de mi, i, bé, no és cert, saps? faig coses que tu ni t'imagines.

Marga: Com què?

(Pausa).

Marga: Què?

(Pausa).

Antònia: Mira, no feia comptes contar-t'ho.

Marga: Què?

Antònia: No feia comptes contar-ho a ningú. Però és perquè... és que t'ho he de contar perquè si no et seguiràs pensant que jo...

Marga: Què?
Antònia: Ahir.
Marga: Sí.
Antònia: Ahir horabaixa. Ahir mateix. Saps qui vaig trobar?
Marga: No.
Antònia: Saps en Joan?
Marga: Quin Joan?
Antònia: De la classe?
Marga: En Joan, en Joan?

(Antònia afirma amb el cap).

Antònia: Bé, això. Perquè vegis. En Joan. Feia... bé, jo que sé. Està igual, eh? Fa de fotògraf, ho sabies? *(Pausa)*. Saps on viu?
Marga: No.
Antònia: Molt a prop d'aquí.
Marga: Ah, sí?
Antònia: Sí. *(Pausa)*. Saps com ho sé?

Escena 18

(Miquel, vestit d'esmòquin amb un micròfon a la mà. Cerca l'interruptor i l'encén. Pega dos tocs amb el dit a damunt el micròfon per comprovar si funciona.)

Miquel: Sí, sí. Bé. Quan l'al·lot va créixer, va agafar el costum de no tornar a contar allò. Perquè la gent se'n fotia d'ell. Ningú no el creia. Ell va anar a viure fora de l'illa. En principi va ser per estudis. Però, al final, va quedar allà. Va arribar a oblidar-se completament d'aquell fet. A més, es va fer el seu món per allà i de l'illa quasi ni se'n recordava. Només una vegada va tornar-hi.

Escena 19

Marga: I no estàs empegueïda?
Antònia: Per què? Ell segur que m'ho fet un munt de pics.
Marga: Però com pots...? Déu meu. I deies que m'equivocava, amb tu? Ja ho pots ben dir. Però no em pensava que...
Antònia: Jo tot just és la primera vegada.

(Sona un telèfon mòbil)

Antònia: És el meu. *(Obri la bossa i el treu. Mira la pantalla)*. És en Pere. Què deu voler? Sí? *(Pausa)*. Com anam? Passa res? *(Silenci)*. No, ja havíem sopat. *(Silenci llarg)*. Bé, supòs que deu minuts, no és enfora...

Escena 20

Miquel: Una vegada va haver de tornar. Va ser pel casament d'un amic. Un compromís que no va poder defugir. Es feia a un hotel propietat del pare d'aquest amic. Un edifici horrorós. Ben a damunt la mar. Unes vistes precioses. Durant la festa, va passejar pels jardins. Ell, dels convidats, quasi no coneixia ningú. Entre els anys que havia passat fora i que l'amic que es casava no tenia res a veure amb les seves amistats de quan era infant, quasi no coneixia ningú. Era com si fos a l'estranger. Millor, perquè aquí ell ho coneixia tot. Res li venia de nou. Per això va poder dedicar-se a observar.

Escena 21

Vestuari del polisportiu. Arriba n'Antònia.

Antònia: Què ha estat?
Pere: *(Assenyalant la porta dels excusats)*. Ara no vol sortir d'aquí. *(Pega cops a la porta)*. Voleu fer el favor d'obrir!
Antònia: Què li has fet?
Pere: Jo? Que què li he fet jo? Jo no li he fet res. Duu tot el vespre així.

Antònia: *(S'atraca a la porta).* Que em sentiu? *(Pausa).* Som n'Antònia

Escena 22

Miquel: Mentre es passeja pel jardí, es fixa en la gent. N'hi ha que ballen, n'hi ha que seuen i miren i n'hi ha que miren d'amagar-se pel jardí per estar tots sols. Va trobar que tothom tenia una cosa en comú. Semblaven cansats. No, a veure, no és ben bé aquesta la paraula. Tothom estava animat. Era una festa. Tothom estava content. Però era una sensació.... Era com si tots visquessin allò per segona vegada. Com si riguessin d'una cosa que ja els havia fet gràcia fa temps. Com si sabessin que no els passaria mai res més de sorprenent. Com si ja ho haguessin viscut tot. Com si ja ho sabessin tot.

Escena 23

Antònia acompanya Gual pel passadís del polisportiu. En Pere els va darrere.

Antònia: No li heu de fer molt de cas. De vegades es posa nirviós. Però, heu sortit, a fer la gimnàstica, no?

Pere: Pots pensar. *(Se senten aplaudiments).* I ara ja deu tocar entregar els diplomes. Escolta. Et fa res, esperar-me aquí?

Antònia: Podem venir a veure-ho.

Pere: Ah, això si ell vol. *(Tots dos miren Gual).*

Pere: *(A Gual, enfadat).* Què hem de fer?

Antònia: No siguis animal.

Pere: Bé, jo he d'anar cap allà. *(Surt).*

Gual: Que podem partir?

Antònia: No ho voleu veure?

Gual: No.

Antònia: L'esperarem. Serà un moment.

Gual: Bé.

(Antònia assenyala un banc per seure).

Antònia: Mirau. Seurem allà.

(Entra en Joan. Mentre camina - ja ha acabat la feina- treu un rodet d'una càmera fotogràfica. S'atura un moment i l'amaga dins una bossa de fotògraf).

Gual: Mira, aquest senyor li ha fet una foto a en Pere.

(Antònia mira en Joan i el reconeix, però ell no l'ha vista i segueix caminant).

Antònia: I vós com ho sabeu?

Escena 24

Miquel: Ells no se'n temien, semblava que sempre haguessin mirat d'aquella manera. Va voler fixar aquella expressió, aquelles cares, a la seva memòria. Si mai més no tornava, volia almenys recordar aquell posat, aquella sensació.

(Entra na Maribel, amb el vestit de festa).

Maribel: Escolta.

Miquel: *(Dissimulant).* Sí?

Maribel: No, que fa una estona que som aquí darrera.

Miquel: Bé, bé.

Maribel: Et passa res?

Miquel: No, no. Per què? Ja és hora.

Maribel: Sí, però si no estàs, esperam.

Miquel: No, no. Pràcticament ja havia acabat.

Maribel: No ve d'un minut, ara.

Miquel: És igual.

Maribel: És que... m'agradaria saber com acaba.
Miquel: Ah, sí?
Maribel: Sí.
Miquel: T'ha agradat.
Maribel: Sí, bé, és estrany.
Miquel: Ja.
Maribel: Però m'agrada, eh? M'agrada.
Miquel: Ah, bé.
Maribel: Si vols, acaba.
Miquel: No, no. Venga. Anem.

(Fa gest de partir, però s'atura, com a pensatiu).

Maribel: Miquel.
Miquel: Sí?
Maribel: Anam?
Miquel: Sí, sí.

(S'atura.)

Miquel: és un moment. Només és el final.
Maribel: Que sí, que sí. Acaba.
Miquel: En aquell moment va tenir un pressentiment, va veure molt clar que allò era el mateix que li havia dit la fura, quan era petit. Era la mateixa cosa. Ell ho havia pogut veure perquè havia esta fora. Si no, ara seria com ells. Tendria la mateixa cara. Va decidir que mai, en tota la seva vida, ho contaria a ningú.

(Silenci. Es miren).

Maribel: Està molt bé.
Miquel: Au, va. Anem.
Maribel: Sí, sí.

(Surten).

Escena 25

A les fosques, se sent, en off, una música xereca d'hotel tocada amb un orgue amb ritmes i, xerrant a damunt, la veu d'en Miquel).

Miquel: “Y ahora, señoras y señores, ladies and gentlemen, con ustedes, el fantástico dúo Champagne”. *(Se senten aplaudiments i s'encén el llum. Veim en Miquel tocant un orgue elèctric i na Maribel, a davant, seguint el ritme. Na Maribel canta una cançó, en un anglès amb molt d'accent. Quan na Maribel canta el darrer vers de la cançó i la música acaba de cop. Fosc).*